

“Els detalls ens mostren el que la gent mira i no veu”

Biel Mesquida (Castelló de la Plana, 1947) ha publicat a Empúries el recull de narracions breus *Els detalls del món*.

—Noms desconeguts conviuen amb personatges reals. Els desconeguts, amb noms autèntics o canviats, també són reals?

—No, són ficció. No hi ha cap història basada en fets reals.

—Però el món no és molt proper a l'autor?

—Són ficcions de la meua mirada sobre el meu món, sense arribar mai a l'autoficció.

—Ara bé, la gràcia dels relats és que el lector pensa que són fragments de vida coneguts, més o menys directament, per l'autor.

—Hi ha lectors que han pensat que contava la seva vida. Volia que el lector fes, de la literatura, vida, i viceversa.

—A través de la força dels detalls?

—En efecte. Crec que els detalls són el més essencial, perquè mostren allò que la gent mira i no veu. L'escriptor esdevé el revelador. I per això els detalls són la vertadera realitat. La veritat.

—No busqueu històries amb desenllaç. Per donar la sensació que són fragments de vida?

—Perquè la intenció és ordenar el caos de la vida a través del llenguatge. El caos de la vida no s'ordena per un *happy end*, ni per un *the end*. És la contarella de l'amic a l'amic, el relat que entreté, que dona gust, que commou, que fa riure, que és més viu que la vida i que ens ajuda a suportar la vida.

—No hi ha una forma mallorquina d'expressió, en l'estil, la construcció, en la veu de veus dels vostres relats?

—He intentat conjujar diversos registres de la llengua, diverses músiques, que es construeixen a partir de la meua escolta de la gent, de la gent de Mallorca. Però sempre amb la paraula justa, sense gratuïtat. Tot és el que és.

—Heu aplegat els relats en tres blocs, tot i que jo els veig força similars.

—Les tres parts formen com una trilogia *in crescendo*.

—Però cal que el lector vegi les diferències entre les tres parts?

Biel Mesquida ha construït el seu nou llibre, *Els detalls del món*, amb una seixantena de relats breus.

—No. En aquest llibre el lector hi pot entrar per les finestres, pel jardí, per les portes laterals, per no importa on. És un laberint d'històries sense principi ni final, un gran fresc en el qual els personatges es mesclen entre la paròdia, el sarcasme, l'amor, la comèdia i el viure difícil i feliç de cada dia, en el microcosmos d'una Mallorca local, global.

—Nosaltres hi hem vist molt d'amor, fins i tot quan sembla treure-hi el nas el sarcasme.

—Sí. L'amor seria el fil conductor, un dels nervis de tot el llibre.

—D'aquesta manera, els vostres personatges poden fer coses ridícules sense caure en el ridícul, no?

—Completament d'acord. No són mai titelles ni estereotips. Hi ha una correntia poètica, una voluntat poètica que els sosté, sempre. I quan dic poè-

tica, em refereixo a una cohabitació de sentits, una polifonia.

—El llibre és un document. És una panoràmica, una radiografia, d'un col·lectiu determinat, el de la Mallorca del tombant de segle. En sou conscient?

—Del tot. El meu llibre és un text en primera persona on el lector, en el futur, quan ja tots siguem morts, podrà llegir com la crònica personal d'un temps i d'una societat.

—Aquesta idea va orientar la construcció del recull?

—Va ser un dels elements que em van ajudar a ordenar el caos d'aquests anys, una fita reveladora de la meua veritat d'aquests temps.

—On creieu que rau la unitat estilística de l'aplec?

—En el risc continu. En un cert virtuosisme. M'he dispersat en totes direccions.

—Però sense les recerques textuais dels vostres primers llibres...

—L'estètica és clàssica. El text hi juga d'una altra manera, sense deixar de ser text. El text ja no cerca l'originalitat apassionada ni la singularitat única. És un altre camí i m'agrada perquè el lector no m'hi espera, perquè el sorprèn i perquè he minat els territoris literaris del passat. Aquest és el camí de la literatura de bon de veres, no repetir-se mai.

Lluís Bonada